

er denne Forbring faldstgjort, saa meget mere, som den nuværende Kultusminister har tiltraadt det (Tscherning: Altsaa, naar den flesvigste Minister kom her og stillede et Forslag, var det Regjeringens Forslag!). Den flesvigste Minister stillede det i Overeensstemmelse med den danske Minister, og ikke som flesvigst Minister, men som Medlem af Forsamlingen. Jeg troer ogsaa, at det var den ærede Rigsdagsmand, der yttrede, at der mulig paalaa Præsten i Keitum en Forpligtelse til at prædike Dansk. I den Henseende kan jeg ogsaa forsikre, at der ikke paahviler ham en saadan Forpligtelse. Han prædiker ikke nogen- sinde Dansk, men da den Mand, der nu er der, just er istand til at prædike Dansk, saa har han ved enkelte Handlinger for Beboerne paa List, naar de ønskede det, brugt det danske Sprog. (Tscherning: hør!). Det er imidlertid tilfældigt, at den Mand, der nu sidder der i Embedet, kan Dansk, og det har maaskee ingen sinde før været Tilfældet. Det er ganske vist, at han ikke er forpligtet dertil, og Prædiken selv er altid paa Tydsk. Med Hensyn til selve Forslagets Ordlyd har man anset over, at der stod: „Til en Præst og Skolelærer paa List“ istedetfor: „Til Skoledistrictet paa List.“ Det skulde jeg for min Part Intet have imod, at der kom til at staa „Skoledistrict“, det vilde maaskee være rigtigere. Iøvrigt kan jeg ikke see, at der kan være Noget til Hindrer for, at der ogsaa af disse Penge anvendes en Deel indirecte til Bolig eller andet Saadant. Man kan jo maaskee ville paalægge Præsten som en Byrde, at han selv skal opføre sin Bolig, og i saa Fald bliver den jo indbefattet herunder. Den ærede Rigsdagsmand opfordrede mig endelig til at tage Forslaget tilbage. Jeg er jo ikke selv ganske Herre over det, men selv om jeg var det, kunde jeg efter den Modtagelse, det har fundet hos den høitærede Minister, ikke finde Opfordring dertil.

Varfod: Det pleier i Almindelighed at ansees for en temmelig uheldig Ting, naar der her under Sagernes Forhandling fortælles, hvad der udenfor Salen er foregaaet i en eller anden fortrolig Samtale, som f. Ex. her mellem den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts

2den Valgfreds (Tscherning) og den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Blixen-Finecke), hvilken sidste er den, hvis Navn staaer først over Forslaget. Døbelst uheldigt er det, naar, hvad der bliver gjen- givet af Samtalen, viser sig, som det nu har viist sig ved den ærede sidste Talers Gjendri- velse, at være i den Grad unøiagtigt (Tscherning: Det var nøiagtigt!), at det kun kan forklares som en fuldkommen Misforstaaelse (Tscherning: Nei, der er ikke den mindste Misforstaaelse!). Der er talt om en stor Pakke, og denne Pakke er fremviist i nogle faa Blade. Det vilde man, hvis det havde været en Anden, der havde udtalt det paa den Maade, upaatvilelig have kaldt at „gjøre en Myg til en Elefant“, men da den ærede Rigsdags- mand jo aldrig pleier at gjøre det, skal jeg ogsaa vel være mig for ved nærværende Leilighed at bruge dette Udtryk om ham. Der er talt om en saadan stor Pakke, om Skrivelser, der skulde være komne fra Bisoppen i Ribe osv. Det er nu godtgjort, at denne store Pakke og disse Skrivelser ikke angaae List, men Bester- landsfør. (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!). Under lignende Omstændigheder pleier man undertiden at bruge det Udtryk, at tale i Ost, naar Meningen er i Vest, man pleier ogsaa at bruge et mindre pænt Udtryk, at „Bedkommende veed nok, at Byen hedder Snerpe, men ikke, hvor den snerper hen“, men om en Rigsdagsmand, der veed saa god og fuldstændig Bescjed om Alt, som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning), vilde det naturligtviis være i højeste Grad upassende at bruge et saadant Udtryk. Imidlertid kan den ærede Rigsdagsmand dog ogsaa undertiden tage Feil. Han ophyste, at de, som paa List havde længst til Kirke, havde 2 Mil (Tscherning: Det var ikke mig!) (Ordføreren: Det var den høitærede Minister!) og i Almindelighed havde Beboerne kun 1½ Mil; det sagde den ærede Rigsdagsmand udtryffeligt. (Tscherning: Ja, efter Ministerens Opgivelse!). Nu er det af En, der har været der paa Stedet og med særlig Interesse undersøgt Forholdene, godtgjort (Ordføreren: Maa jeg bede om Ordet!), at de have Alle omtrent lige langt,